

השולחן// רוני ברודצקי

דמויות:

מיקה מגלמת גם את שלמה עוסק מורשה, ואת אבא.

אמא

סבתא

1.

מיקה: וביום אחד אימא נעלמה. הם לא אמרו. בבוקר עוד שמה בגדים על הכיסא שאלבש, מכנסים כחולים וחולצת פסים תכלת על לבן. עשתה לי צמה אחורית ואמרה תני גם לאבא לעשות לך. "לא רוצה שאבא!" צעקתי, גם כי כאב כשמשכה. "אז לא צריך", אמרה, "אבל ילדה צריכה ללכת מסודר לבית הספר." ולא דיברה עוד כששתיתי את השוקו ואכלתי את העוגה הקטנה. אבא היה סגור בחדר העבודה. בשולחן.

אחר כך- הרבה אחר כך- אמר שאמא לא מרגישה טוב, אז היא הלכה לבית חולים. ולא אי אפשר לבקר. ואין מה לדאוג, הכל נשאר כרגיל. והרתיח מים לקפה ולשוקו. אבל מהבוקר למחרת לא היו לי בגדים מקופלים על הכיסא. ואבא נהיה אפור יותר ויותר.

נשמע צלצול טלפון

2.

מיקה: ממדף גבוה יורד אלי מטוס. זה של חברת "שלמה עוסק מורשה". "תראי איך מלמעלה השולחן נראה קטן קטן. גם נמלים צריכות שולחנות עבודה- המשוררות שבהן בכל אופן, שירי נמלים הם שירים כל כך קטנים שאפשר להכניס בהן רק אות אחת. ולפעמים גם שתיים. נגיד,

יש'

או'

לבי'

"כמה יפה", אומר שלמה.

אז אנחנו טסים!

אמא: די מיקה! רק לא עכשיו! אני קוראת!

מיקה: די... לא... רק...

אמא: מה זה?

מיקה: שירי נמלים.

אמא: הממ... מרגש....

מיקה: אומרת אמא. בלב שלי. מה את עושה?

אמא: קוראת. ששש...

מיקה: המטוס שלמה עוסק מורשה יודע לעשות לופים באוויר- שלושה ברצף, ומשאיר פס ארוך ולבן מאחוריו.

"שידעו שהיינו כאן, שיידעו שאני אוהב את בתיה."

אמא: בתיה?

מיקה: את בתיה תינשאי לי.

אמא: דווקא את השם שלי?

מיקה: כן! הלוואי וידעתי לעוף ממש כמוך שלמה. ומה זה לאהוב את בתיה?

אמא: נו... זה מפעם.

מיקה: פעם? תספרי לי על פעם?

אמא: פעם אבא פגש את אמא. פעם שלמה פגש את בתיה. אהבה זה כמו כפתור שנפתח ואי אפשר לכפתר אותו שוב

מיקה: אני כותבת לך שיר נמלים אמא, : "לה".

"לה!"

"בתיה תינשאי לי!"

אמא: בואי מיקה, מספיק עם השטויות.

3. מיקה:

מתחת לשולחן נמצא בעל הבית. הידיים שלו גדולות ועם עור יבש בין אצבע לאצבע. בואי לבקר, הוא שולח לי פתק.

בעל הבית אומר שאני יפה ובמיוחד יפה עם חולצת הוי בצבע אדום. כשאני עוברת הוא מלטף לי את השיער מהראש למעלה ויורד עם היד למטה לאורך הגב, ונשאר שם זמן בקו שבין שכמה לשכמה. כשאני רואה אותו אני מביטה מהר למעלה אולי מטוס, אולי דגל מורם גבוה, אולי ציפור תעזור לי לא להיפגש עם הידיים עם העור היבש.

4. מיקה:

אני מציעה שאלך לבקר את סבתא לשתות מיץ תפוזים ולאכול עוגייה בפה פתוח. ההצעה מתקבלת ברוב קובע כדור הארץ.

בבית של סבתא דלת, ובדלת פעמון עם צלצול ארוך וחזק. כל כך חזק שכל השכנים פותחים את הדלת ומחכים שסבתא תפתח.

קודם כל השכנה שלה רונית עם הילד שאימצה מברזיל.

אחר כך שושנה שלחמה עם אחות של סבתא בגח"עכ (גלידה חינם עבור כולם)

אחר כך נפתלי המוכר במכולת. (תיכף אספר על נפתלי)

כולם מחכים שסבתא תשמע את הפעמון.

סבתא לא שומעת. המחשבות שלה חזקות מידי ומפריעות לה לשמוע.

סבתא: "ברררר!!!!!! קציקה בומבס".

מיקה: "תעזרי להכין שיעורים",

סבתא: "פויה! קודם רואים טלוויזיה."

מיקה: סבתא יושבת על כורסא חומה ואני איתה. בטלוויזיה אנחנו רואות בערוץ שלוש מה קורה

כשאומרים באנגלית "אי לאו יו", ומישהו עומד מאחורי דלת ורואה את זה מהצד.

סבתא : "הלוואי עליך",

מיקה : "אני רוצה לעוף סבתא"

סבתא : "יש לך כנפיים? לעוף אפשר או עם כנפיים, או עם הזמן. תחכי בסבלנות,"

מיקה : אני מסתכלת על הידיים שבטלוויזיה. הן דקיקות וחלקות. זה יפה.

תספרי לי על פעם.

סבתא : פעם.

מיקה : פעם. לפני שהאפור מילא את הפנים של אבא.

סבתא : פעם, כשעוד היה הבדל בין ימי שבת לאמצע שבוע, היינו יושבות יחד במרפסת. אמא

סיפרה חידות.

מיקה : ואני ענית.

אמא : כמה זה אחד ועוד אחד, מה בא קודם ביצה או תרנגולת, והאם חוס יפה יותר מאפור?, איך

מרגישים כשלא חושבים?, אם עץ נופל ביער שומם ואין לידו איש האם הוא ישמיע צליל? למה

לגלגל אבן למעלה אם בכל מקרה היא תתגלגל למטה? אם פרפר יניע כנפיים האם תפרוץ סופה

במדבר? מי את? מי שאת או מי שאני חושבת שאת?

סבתא : הרגלים של אבא נפרשו על הרצפה ואמא נשענה עליו וקראה בספר.

אמא : הזמן דוחק. הכל חסר תכלית ובזבוז משווע, האמת במקום אחר. למה את לא עונה לי?

מיקה : "איזה מן אמא סידרתי לך, כל היום בספרים."

אמא : תיישרי את הגב. תגידי יפה שלום. אל תתווכחי, תחייכי ותגידי שלום, מה שלומך. האם

אפשר לעזור? ככה זה.

מיקה : אז אני מחייכת ואומרת יפה "שלום, מה שלומך, האם אפשר לעזור? ככה זה," לבעל

הבית.

מקרוב אני רואה שהשיניים שלו גדולות ובצבע צהוב, כל כך גדולות שאני רואה את הנקודות עליהן נקודות נקודות. "מאחרים אצלכם בשכר דירה" הוא אומר, מקרוב. "תגידי לאבא". ריח של זיעה יוצא לו מפסי הרוק שמחברים לו בין שן לשן. שמחברים ביני ובינו.

אמא: "תודה"

מיקה: אומרת אמא בלב. "תודה".

.5

סבתא: בואי, הולכים לטייל.

מיקה: לאן?

סבתא: לפארק הלאומי. בדרך יש עלייה תלולה,

מיקה: כל כך תלולה שבקצה שלה אפשר לראות אנטנה.

סבתא: ואפילו שתיים.

מיקה: אחר כך אנחנו חוצות את הכביש. על הכביש חמישה פסים של מעבר חציה ומדרכה נמוכה

סבתא: לאם ולתינוק. על המדרכה מותר ללכת רק על המרצפות הוורודות,

מיקה: כי יום שלישי היום. בפארק יש מקלט עם דלת בצבע ירוק

סבתא: ונעולה תמיד בשלושה מנעולים. שם נמצאים כל הדברים שאיבדו כל האנשים כל החיים.

מיקה: למשל: החולצה הסגולה עם החיפושיות,

סבתא: ו- הוואזה עם הפרחים הוורודים,

מיקה: והדובי בלי האף,

סבתא: וסבא.

מיקה: "בואי ניכנס",

סבתא: "פוי! מספיק עם הקשקושים. תראי, ענן. נשארתי אחרונה, מתי תורי?"

מיקה : אני רוצה לעוף סבתא כמו ענן.

סבתא: בואי אני אתן לך נשיקה כאילו בלי שיניים.

.6

מיקה :

אבא חוזר הבייתה.

"תשאל שאלה, אבא, תשאל, אם קינוח הוא פרי או ממתק? ו-מה עושה מי שרוצה להיות ראש ממשלה אבל אין לו ראש? אם סבא הוא זקן כי יש לו זקן, אז למה סבתא היא זקנה? ולמה-"

אבא: אני עייף.

מאחורי כל תשובה בעולם יש שאלה. ולפעמיים גם שתיים או שלוש או ארבע, חמש או שש.

אבא: למשל: אמא קוראת ספר. למה אמא קוראת. כמה אמא קוראת. האם אמא באמת קוראת.

מיקה משחקת בשולחן. למה מיקה בשולחן. כמה זמן מיקה בשולחן. ממי מיקה מתחבאת בשולחן.

אבל את זה אף אחד לא שואל.

נשמע צלצול טלפון

.7

מיקה :

שוב אני לבד על השולחן.

אמא: כשלבד, צריך לעשות משהו. כל משהו. גם אם הוא משעמם.

מיקה : אז אני עושה את כל הדברים המשעממים שעולים לי לראש : אני סופרת עד מאה.42, 43,44, ואז עד מאתיים, 154,155,156, ואז ממאתיים למאה הפוך 233 232 231 ואז עד עשר בכל השפות שאני יודעת, וואחד תניין תאלאטע ארבע פיינפ זיקס זיבן אוסט נויין ואז את כל המילים שאני יודעת באנגלית : יס נו, אי לאו יו, האו דו יו דו, ואומרת עשרים פעם ברצף : ינטי פרזי,

ומיטה לה פופיטה ועכו כוסתה שלג צפתאף היא כוסתהשלג. אוף הלוואי ואבא שלי היה פה עכשיו.

אמא: אין קסמים בעולם, זה ידוע.

מיקה: ובכל זאת כשאני אומרת אוף הלוואי ואבא שלי היה פה, אני לא צריכה לספור יותר לא מאה ולא מאתיים. פס לבן חוצה את השמיים ושלמה עוסק מורשה נוחת באלכסון.

"ראית את בתיה תינשאי לי?"

"לא, עוד לא. אבל אני רוצה לעוף"

אמא: "לעוף זה כמו אהבה, נדבקים בזה בלי לשים לב",

מיקה: "אבל אני לא שמה לב!"

שלמה מפזר אחריו שירי אהבה: אח!, די!, גם!

השמיים מתמלאים בפסים לבנים.

סבתא תספרי לי על פעם.

סבתא: פעם פעם פעם...

מיקה: פעם אני מתגעגעת.

סבתא: פעם היינו יושבות במרפסת.

אמא: ששש!! אני צריכה להתמלא בשקט!

סבתא: זה הסימן שהטקס מתחיל.

אמא: שאסור בתכלית האיסור להפריע, גם לא קצת, ובטח שאין טלוויזיה, ואם משחקים אז רק בלי מילים, ואפילו רעש של קובייה מתגלגלת יכול להטריד, כי עכשיו זה הזמן של אמא והספר שלה, וזה הדבר היחידי שאני מבקשת ממך- נכון שהיחידי מיקה!!

"היום התחילה המלחמה",

"כולם מתו לה",

"כמה ילדים יכולים להיות אכזרים!"

סבתא: אחר כך היא קמה והכינה ארוחת ערב, ושמה פיגימה על הכיסא במקלחת כאילו כלום. כשאבא בא, היה יושב ליד השולחן ומתפעל עמוקות מריח של גמבה טרייה ומחיתוך מדויק של מלפפון.

מיקה: "איש-תי, איזה אוכל... איזה אוכל",

אמא: "שלמה, זה סלט ירקות וביצה",

מיקה: "זה נפלא! איש-תי, אין כמוך!, איזו אמא סידרתי לך מיקליה?, אח!, די גם!

אבל עכשיו אבא אפור, ואמא בבית חולים, ושלמה מחפש את בתיה ואני רוצה לעוף.

8. מיקה:

יש לי חולצת וי בצבע אדום. אני יורדת למטה לבעל הבית. "איפה הכסף?" הוא שואל ומלטף את השיער. "אבא אמר עוד אין. אמא חולה אתה בטח מביין. ככה אבא אמר." "את משהו מיוחד", מלטף את השכמות ואת הגב למטה. וכמעט נוגע. אני לא זזה. הפנים שלי רועדות מבפנים מרוב שאני לא זזה. כמה שקשה אני לא זזה. למטה מישהו נכנס לבניין. אולי בתיה תינשאי לי? בעל הבית מסתכל ואני רצה חזרה לשולחן.

אמא: "תודה",

מיקה: אומרת אמא בלב. "תודה".

9.

סבתא: "אני עסוקה היום, אני שומעת תוכנית בקול המוסיקה וקוראת עיתון. אין לי זמן למשחקים"

מיקה: "אפילו לא לרמיקוב על דמי כיס?"

סבתא: אפילו",

מיקה: "אפילו לא למחבואים בחושך?"

סבתא: "אפילו".

מיקה: "ומה עם לטלפן לאנשים ולבקש את מר שמלו?"

סבתא: "מה, מספר הטלפונים? את יכולה להיכנס."

מיקה: סבתא מספרת לי על פעם:

סבתא: "נסענו באוניה, אבל אבא היה דתי, הקימו קיבוצים אז נשארתי בעיר. עוד יכתבו עלי ספר, ואפילו שניים. כל כך הרבה יש לי מההיסטוריה."

מיקה: "מה עוד?,"

סבתא: "נו, אוניה, ובית קטן, טיל שנחת לידי, ומעיל פרווה שהלך לקצין מלחמה. אה וגם האחיות שלי, חנה שרה, רחל. וסבא. גם סבא."

מיקה: "זה הכל?"

סבתא: " בררר את לא מבינה בזה כלום, את לא מההיסטוריה! ועכשיו קצת שקט יסנה כולירע. ואולי את רוצה מיץ אשכוליות?"

מיקה: אנחנו שותות מיץ אשכוליות בכוסות זכוכית קרות בצבע חום.

סבתא: "תקריאי לי",

מיקה: אז אנחנו יושבות מול הטלוויזיה, ואני מקריאה לה את התרגום של הסדרה הקבועה של שעה ארבע ומשחקת את כל הדמויות.

מיקה: מה אתה עושה פה?

אמא: אני קוראת עכשיו

מיקה: לא יודע את חושבת ש..

אמא: יש ארוחת ערב על השולחן

מיקה: ש-מה?

אמא: התחילה מלחמה.

מיקה: ש-כלום.

אמא: אני צריכה להתמלא בשקט

מיקה: אני לא יכולה יותר

אמא: כמה ילדים יכולים להיות אכזרים

מיקה: את לא תעשי לי את זה

אמא: כשלבד צריך לעשות משהו, גם אם הוא משעמם.

מיקה: אין לי ברירה אני חייבת.

אמא: את תסתדרי

מיקה: לעולם לא אסלח לך זה נורא

אמא: אני לא יכולה יותר

מיקה: אני באמת מצטערת

אמא: אני באמת מצטערת

מיקה: זה נורא

צוחקות

סבתא: "זה הכי טוב שהיה לנו עד עכשיו! סבא היה מתגלגל כהוגן!"

מיקה וסבתא צוחקות

סבתא: מתי תורי? עכשיו תעזרי לי לקום."

מיקה: שקט נכנס לבית.

בלילה אני וסבתא ישנות בשתי מיטות בחדר אחד.

למה רק עין אחת של סבתא עצומה?

אמא: העין השנייה שלה שומרת. שלא יחטפו לה

מיקה: שלא יחטפו?

אמא: ששש... תחכי בסבלנות

מיקה: אז אני מחכה בסבלנות.

סבתא?

סבתא: ברררר..

מיקה: קצקע בומבס?

סבתא: פשקררר!...

מיקה: אי לאב יו!!!

(אין תגובה)

מיקה: איי לאב יו סבתא.

החלומות של סבתא יוצאים לה מנחיר אחד עד לקצה החדר וחוזרים חזרה מנחיר שני.

אמא: תתפסי! תתפסי!

מיקה: אז אני תופסת חלק מהחלומות:

סבא עולה במדרגות אל ענן, שתיים שתיים, דילוג שתיים שתיים דילוג

סבתא מבקרת את הבית של האחיות המתות שלה שרה חנה ורחל, כולן כאן!

אמא שלי מחייכת חיוך חדש.

סבתא: "גנבת! אילו החלומות הפרטיים שלי, תחזירי לי ומיד! רק מה שאני ארצה אני אשתף

אותך. ברררר! יא פשקררר!, קריגן זולסטו די קדחת, אינעל אבוק!

ועכשיו תספרי לי תיכף ומיד שלושה חלומות שלך כדי שנהיה בתיקו של חלומות."

מיקה: אז אני עוצמת עניים וחולמת על:

אני עפה ובלי כנפיים

אמא שטה בלב ים

סבתא החלום הבא הוא עליך:

סבתא לולינית בקרקס הולכת מחייכת בלי שיניים!

סבתא: "אהבתי את החלום האחרון, מתי תורי?"

10. **מיקה:**

לבעל הבית יש כלב, שחור וגדול עם שיניים בצבע צהוב ורוק שמשאיר סימנים בכל מקום.

הרוק הצהוב של חניבעל ממלא אותי מסביב לפה

ואז מסביב לצוואר

ואז ב-וי האדומה

ומתחת

ומתחת

מתחת

מתחת

אמא: אני לא מאמינה למילה מכל זה.

נשמע צלצול טלפון

11. **מיקה:**

לילה ושקט.

שלם את. להזכיר ל. לכתוב ב. ללכת ל. להתקשר לרינה. לא לשכוח. אבא כבר מזמן שכח. שלמה

עוסק מורשה עושה פס ועוד פס.

מצאת שלמה?

עוד לא. אבל אני לא אפסיק.

אמא: אהבה זה כמו אוויר שיוצא מקש של טרופית על עורף לח.

מיקה : אם תראי את בתיה תגידי לה?

"בטח!"

כתבת?

מה?.

שיר נמלים?

'לא'

'רק'

'יד'

'קרי'

אמא: את יפה,

מיקה: אומרת אמא בלב שלי.

אמא: את יפה. עדיף להיות תמיד קצת יותר יפים מקוף, , שלא יראו אותך, שלא יראו את חולצת הוי האדומה.

מיקה: בעל הבית מכוער יותר מקוף, ואני רואה אותו כל הזמן, בכל מקום בו אני, נמצאות הידיים.

אמא: מספיק עם הקשקושים!

מיקה: אני רוצה לעוף. אני עולה לקצה הגבוה ביותר של השולחן. זה ממש קרוב אבל רק כמעט. מרגישים את הרוח אבל לא משאירים פס. אני פותחת את הידיים, את הכנפיים, אני חושבת על בתיה תינשאי לי. אני קופצת שוב ושוב ושוב איפה מיקה, למה מיקה, כמה מיקה.

אמא: כלום לא מצליח לך.

12. **מיקה:**

אבא תופס אותי ביד.

"מה את עושה פה?"

אין לך בית ספר היום?

לכי לגינה, תשחקי עם הילדים,

בטח יש לך חברים מבית הספר.

מיקלה?

הכל בסדר.

13.

מיקה: לבעל הבית יש עור יבש בין אצבע לאצבע.

סבתא: "יסנה חולירע שיירקב במקלט. על ידיים כאילו צריך לירוק כשרואים אותם. כשאת רואה

אותם את תירקי."

מיקה: "שלוש פעמים לכל צד?"

סבתא: גם,"

מיקה: "לירוק זה כמו להתנשק?"

סבתא: "גם,"

מיקה: כמו בטלוויזיה, עם סבא ירקת?"

סבתא: "גם, אבל לו היו ידיים עם עור עדין כמו של נחש שרק נולד. התלפפו סביבי בכל מקום."

מיקה: "וזה נעים?"

סבתא: "רק זה נעים. כאן זה המקום של סבא, לפני שהוא היה במקלט כמובן.

מיקה: "שלמה עוסק מורשה מחפש את בתיה תינשאי לי,

אמא: אבא יחפש את אמא,

סבתא: אני מחפשת את סבא",

מיקה: "ואני רוצה לעוף. אי לאו יו סבתא".

סבתא: "פוי! שטויות במיץ".

מיקה: "איי לאו יו. הלוואי ולא היו לי שיניים"

סבתא: "הלוואי עלייך".

מיקה: איך שרה מתה?"

סבתא: "פוי- נו באמת....

מיקה: "חנה הייתה חברה טובה?"

סבתא: "בררר"

מיקה: "וסבא, תספרי לי על סבא."

סבתא: "מספיק עם הקשקושים, כולם כבר במקלט, הלכו לאיבוד באדמה או בשמיים. אני לא יודעת. וזה גם לא משנה. הלכו לאין, לכולם. בסוף הכל נגמר. אבל מתי? רק אני פה אחרונה. מתי תורי?"

מיקה: סבתא מסתכלת בשמיים שמוקרנים מהטלוויזיה.

סבתא: "מתי תורי?"

מיקה: אני מחזיקה לסבתא את היד ומרגישה איך הדם בוורידים שלה זורם.

אל: שלמה ובתיה קראוס

הנידון: חיסורי ביתכם מיקה קראוס

שלום רב,

ביתכם נעדרת מהלימודים זה שבוע ימים. ניסיונות ההתקשרות נכשלו

במידה ולא ייווצר קשר בימים הקרובים נערב את משרד הרווחה.

בברכה,

גב' רינה יוסף מנהלת בית הספר.

נ.ב. רפואה שלמה לאם המשפחה.

מיקה: אל: גב' רינה המנהלת

הנידון: ביתי מיקליה

שלום רב.

מיקליה ביתי לא תבוא יותר לבית ספרכם. הסיבה: שולחן כתיבה.

בכבוד רב. אבא

זה לא מונע מרינה המנהלת להתקשר שוב.

ואז שוב.

ואז שוב.

סבתא: תשלחי אותה למשולש ברמודה,

מיקה: אני רוצה לעוף!

סבתא: ניסית על רגל אחת? ניסית על קצות אצבעות? ניסית להתקפל כמו מטוס מנייר?

אמא: "כלום לא מצליח לך."

מיקה: אני ואמא מדברות בלב :

אמא: גדלת לי ולא ראיתי. את כבר אישה קטנה.

את מרגישה את זה מיקליה?

את כבר בגיל של-- מיקליה?

את יפה. אולי מידי.

תגידי לי, מיקליה, התנשקת?

נישקו אותך?

ליקקו אותך עם לשון?

ככה זה מיקליה.

זה אומר שאוהבים אותך

גבר אוהב אותך?

מיקה: בעל הבית אמאליה.

אמא: שטויות מיקליה. את מדמיינת.

מיקה: אני מכירה את העור בין האצבעות

אמא: מיקה מספיק.

תני לי ללטף לך את השיער והפנים.

את יפה מיקליה. צריך להיות קצת יותר יפים מקוף.

מיקה: שוב רינה.

תעני

אמא: אני רוצה לעוף.

מיקה: תעני,

סבתא: אין לי זמן.

מיקה: הלו? זאת רינה המנהלת מדברת? כן, זאת מיקה. למה מיקה בשולחן, כמה זמן מיקה בשולחן, ממי מיקה מתחבאת בשולחן. אמא לא בבית, אבא גם, תודה שהתקשרת אני אכתוב פתק.

(צלצול)

הלו? כן זאת מיקה. בהתחלה זה היה העניין עם הספרים,

סבתא: אנחנו הולכות לטיול.

מיקה: אחר כך היא הפסיקה לאכול. חוץ מפלחי פומלה לא הצליחה להכניס כלום לפה.

סבתא: נסענו באוניה.

מיקה: ואז נפסקו הדיבורים. בלי מילים הייתה יושבת ימים שלמים במרפסת הקטנה, וקוראת בתאוה מילים של אחרים.

אמא: הכל חסר תכלית ובזבוז משווע,

מיקה: אבל את שלה לא הצליחה להוציא. ואת שלי אי אפשר לקרוא. אז השתיקה אכלה אותנו.

סבתא: אין לי זמן למשחקים.

מיקה: אחר כך הליטופים של אבא את השיער שלה החלו מהירים יותר ויותר.

אמא: איי לאב יו

מיקה: והדלת הסגורה הייתה סגורה ליותר. והלחישות: "הם כורתים את העץ הגדול",

אמא: היום התחילה המלחמה,

מיקה: או "הם התאהבו בלי מילים",

אמא: כולם מתו לה,

מיקה: או "רק לסוס שלו הוא יכול לספר"

אמא: כמה ילדים יכולים להיות אכזריים!

סבתא: זה הכי טוב שהיה לנו עד עכשיו!

מיקה: נעשו תכופות ומשונות יותר ויותר.

סבתא: סבא היה מתגלגל כהגן.

מיקה: הלוי? כן, זאת מיקה, ואני לא מחכה לתשובה של אמא בלב.

אמא: אני צריכה להתמלא בשקט,

מיקה: ביד היא תמיד החזיקה ספר, וביד השנייה צלוחית עם פומלה.

אמא: לעוף זה כמו אהבה

סבתא: יש לך כנפיים?

מיקה: הדפים היו עוברים ועוברים אבל גם בערב כשנגמר היא הייתה יושבת ומסתכלת על החושך העולה.

סבתא: לעוף אפשר או עם כנפיים או עם הזמן. פשקרב!

אמא: "אני קוראת שוב, אז שיהיה פה, למען השם כבר, שקט!"

מיקה: כן. אני כאן, בשולחן. יום אחד אחרי שעשתה לי צמה, ואחרי ששמה את הבגדים המקופלים על הכיסא יצאה ולא חזרה.

סבתא: מתי תורי?

מיקה: תודה שהתקשרת, אני אכתוב בפתק.

אני כותבת פתק ושמה על השולחן. להתקשר לרינה. להתקשר לרינה.

.17

מיקה: אני סופרת עד מאה ומאתיים וממאתיים למאה, שרק ייגמר הכל. בעל הבית ורוד והשיניים מקרוב צהובות. "את באמת משהו מיוחד" הוא אומר. "חברה" הוא אומר, וכמה יפה לך החולצה האדומה, אומרים לך כמה יפה. ולא שם סימן שאלה בסוף. "מתוקה אמיתית." (למה אני לא שומעת את אמא בלב?)

.18

מיקה: השולחן גדל וקטן ושוב גדל ושוב קטן. אני הולכת כבר לאיבוד.

שלמה עוסק מורשה מצייר פס לבן עם חץ לכיוון הדלת, החוצה. אבל אני רוצה להישאר על השולחן.

"זה כבר ממש מוגזם, ממש מוגזם",

אבל איפה אמא שלי בלב?

שלמה משאיר פס ועוד פס. קשה לראות את שירי הנמלים כשהעיניים מתמלאות בים.

פגשתי טייסים בלי מטוס, וציפורים בלי להקה. פגשתי כאילו בדרך מלמטה למעלה, וכאלו

מלמעלה למטה. אבל לבתיה תינשאי לי אין רואה, אין שומע, כשתראי את בתיה..אה?

" בטח, בטח.

אהבה זה כמו פרח שנפתח בסלואו מושן, אבל נהיה כבר בכלל לא פשוט."

הפס הלבן שלו נראה כמו אבק נשיקות ברוח.

.19

מיקה: בעל הבית שולח עור יבש לעברי. אני רוצה שיפסיק אבל אמא לא אומרת כלום בלב. הגוף מבפנים מרגיש כמו עור של נחש מתקלף. תפסיק עם זה, אבל אמא לא אומרת כלום. ברקע צלצול טלפון- אולי רינה מתקשרת? צריך לכתוב פתק. אל תספרי כלום לוחש בעל הבית כשהוא הופך מוורוד לאדום. אני לא זוכרת מה יש לספר, לא כתבתי פתק של לא לשכוח. אני סופרת עד מאתיים, וקר לי. בעל הבית מסתכל עלי מזיע. "ששש. הכל בסדר" הוא אומר. ומלטף לי השיער

עד השכמה. "הכל בסדר." ינטי פרזי ינטי פרזי. הוא מסתכל עלי במבט מרוחק, אוסף את המכנסיים חזרה למעלה, והולך לעבר הדלת. "תודה, תודה!" ומחכה לשמוע את אמא בלב.

.20

.21 **סבתא:** חנה הלכה, שרה הלכה, רחל הלכה, סבא. נשארתי אחרונה

.22 **מיקה:** אני לא שומעת את אמא בלב..

סבתא: "נשארתי אחרונה. מתי תורי?"

מיקה: " אומרת סבתא ולא צועקת קצ'קה בומבס'. סבתא, תחייכי בלי שיניים.

סבתא: "ששש. אני מחכה לשמוע שקוראים בשמי. שהגיע תורי."

מיקה: אנחנו יושבות בשקט ומחכות שיקראו בשמה. שתורה.

.23

אמא אמא אמא ...

אני מכירה את העור בין האצבעות,

שטויות ,

מספיק עם הקשקושים.

את שומעת אותי?

יש לי חלום, אני עפה ובלי כנפיים. מלמעלה אני רואה בגדי נמלים מקופלים על הכיסא במקלחת.

והנה את. והנה אבא.

תספרי לי חידה אמא

תספרי אם קינוח זה פרי או ממתק, ומה בא קודם ביצה או תרנגולת , ואיך מרגישים כשלא

חושבים?

אני בשולחן אמא.

אבל כבר לילה, וקר לי.

איי לאב יו

צריך להיות קצת יותר יפים מקוף.

כלום לא מצליח לי.

אי לאב יו, אמא.

אבל עכשיו זה באמת מוגזם זה באמת מוגזם.

.24

מיקה: אני אוספת את הפתקים של הלא לשכוח, ולהתקשר לרינה, אוספת את הדפים ואת הפתקים, את כל שירי הנמלים כמו: דם, ו-עד ו-כי ו-של, אני אומרת עכוכוס תישלג. בטלוויזיה התוכנית של השעה ארבע. אי לאב יו. הם אומרים. אי לאב יו טו.

בא שלמה עוסק מורשה, באה בתיה תינשאי לי, בא נפתלי (מתי אספר על נפתלי?). סבתא לא באה. הגיעה תורה. גם תורי הגיע. אני רוצה שיהיה לי חם, שיהיה לי קצת אור.

הרגלים שלי מתנתקות מעלה מעלה. כנראה שככה עפים. אני לוקחת תנופה ועפה משאירה מאחורי פס לבן.

סוף.